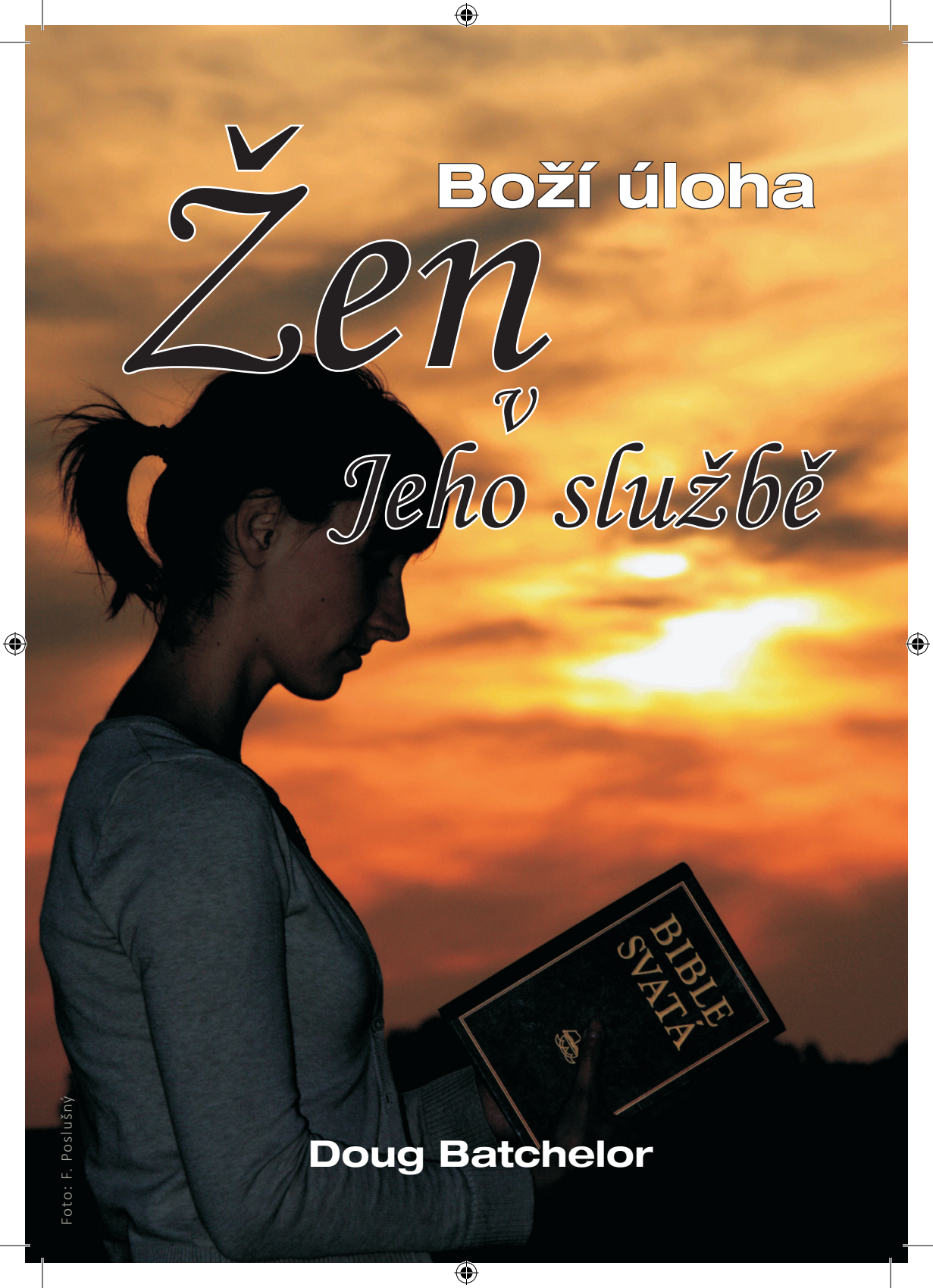

A woman with dark hair in a ponytail is shown in profile, facing right. She is wearing a grey long-sleeved shirt and holding a dark Bible with gold lettering that reads "BIBLE SVATÁ". The background is a vibrant sunset with orange and yellow clouds and a bright sun low on the horizon. The overall mood is peaceful and contemplative.

Boží úloha *Žen* v *Jeho službě*

Doug Batchelor

Boží úloha žen v Jeho službě
DOUG BATCHELOR

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

Boží úloha žen v Jeho službě

Doug Batchelor

Po prostudování mnoha set přihlášek na uvolněné místo vedoucí marketingu pro společnost *Fortune 500* byly vybrány pouze tři z nich. Všechny tři žadatelky byly pozvány na přijímací pohovor.

Druhá kandidátka dostala tutéž otázku, „Kolik je dvě plus dvě?“ Na chvíli se zamyslela a potom odpověděla: „Statisticky je to číslo, které se nachází mezi trojkou a pětkou.“ Tato odpověď na něho zapůsobila víc. Nicméně, také i jí poděkoval a vyprovodil ji ke dveřím.

Nakonec byla stejná otázka položena i poslední kandidátce: „Kolik je dvě plus dvě?“ Bez váhání odpověděla: „Kolik chcete, aby to bylo?“ Okamžitě byla přijata.

V dnešní kultuře marketingového světa je absolutní pravda vzácným „zbožím“. Morálka je určována mnohem více popularitou nebo „politickou správností“, než prostou pravdou. To však není způsob, jak bychom měli přistupovat k biblickému učení, a to bez ohledu na citlivost předmětu, který studujeme.

Uvědomíme-li si, že více než 60 procent všech praktikujících křesťanů jsou ženy, pak se toto napětí mezi pravdou a popularitou může stát obzvláště destabilizujícím prvkem při zkoumání otázky vysvěcování žen. Otázka úlohy žen v církvi, a především jestli mají být ordinovány do pozic pastorů a starších, je předmětem vážných debat mnoha církví. Zastánci obou postojů jsou pevně přesvědčeni, že jejich názor je správný. Proto chci k této otázce přistoupit s velkou opatrností. A nejen to; přistupuji k ní s mnoha modlitbami a s pokorou.

Nejdříve položíme základy

V naší kultuře diskuse o Bibli, o mužích a ženách v ní, otvírá stavidla vášní a často také falešných interpretací biblických naučení. Chtěl bych proto nejdříve položit základ, který by nám umožnil, abychom k věci mohli přistoupit společně. Všichni musíme sami sobě položit otázky: Jaký je můj pohled na Bibli? Je to Boží slovo, nebo jsou v ní zapsány lidské myšlenky? Jsou v ní chyby? A jestli ano, jak rozpoznáme tyto chyby od toho, co je tam pravdivé?

Například mnozí z těch, kteří obhajují postoj, že Bible nečiní žádný rozdíl mezi muži a ženami v církvi a rodině, musí často doslova „odhodit“ velmi výstižné poznámky v listech apoštola Pavla. Někdy tak činí bez jakéhokoli rozumného posouzení textu. Tvrdí, že Pavel se mýlí – že udělal chybu. Na jakém základě však k takovému závěru docházejí?

Další otázkou, nad kterou každý křesťan musí přemýšlet, je: Jestliže Bible učí něco, co mi není příjemné, uposlechnu ji nebo ne? To znamená – je Bible konečnou autoritou nad mým rozhodnutím? Kde je pravda? Pokud máme za to, že my máme pravdu, pak se vydáváme na velmi nebezpečnou cestu. Jako křesťané se musíme střežit, abychom se nestali obětí svých vlastních „instinktů“, protože převládající způsob myšlení a hodnot tohoto světa nás může ovlivnit, abychom neuvažovali v biblických liniích.

Tím nejpevnějším základem každého opravdového křesťana jsou Kristova slova, která říkají, že jestliže ho milujeme, budeme také zachovávat Jeho přikázání. Jinými slovy, uposlechneme Jeho slovo. Musíme se postavit za pravdu, kterou nám Bůh ukázal ve svém Slově. Proto jsem při psaní této brožurky vycházel ze dvou základních zásad:

1. „Všelike Písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, trestání (napomínání), k napravování, k správě, která náleží

k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“ (2Tim 3,16.17).

2. *Vždy*, když Jeho lid byl Bohu nevěrný, přineslo to neblahé následky.

Budeme-li mít tyto dvě zásady vždy na mysli, věřím, že budeme schopni dojít ke správným biblickým závěrům při každém doktrinálním nesouladu mezi lidmi, kteří mají rádi Boha.

Rodina a církev

Na konci stvořitelského týdne Bůh ustanovil nejen sobotu (Genesis 2,1-3), ale také rodinu (Genesis 2,18. 21-24). V posledních dnech historie tohoto světa uvidíme, jak satan útočí nejen na ty, kdo zůstanou věrní pravé sobotě, ale také jak rozkládá ten nejintimnější svazek – svazek rodiny. Tento boj vlastně už dnes vidíme.

Každé d'áblovo vítězství v jeho boji proti rodině se ve svých důsledcích nevyhnutelně projeví v církvi. Samotné přežití celé společnosti i církve je silně závislé na rodině, která je její základní jednotkou. A v této jednotce, jak ji vidíme v Božím slově, ale i v Jeho stvoření, nacházíme jednu základní pravdu: muži byli stvořeni jako otcové a ženy jako matky.

Jak uvidíme později, muži i ženy jsou si bez pochyby rovni jako lidské bytosti, jsou však také naprosto rozdílní jako stvoření. A nejsou odlišní pouze pohlavně – téměř každý aspekt jejich bytosti se rovněž liší. Myslím, že tyto rozdíly musí být každému patrné a měly by být dodržovány a ve všem zdůrazňovány – od způsobu, jak chodíme, mluvíme, pracujeme, až po to, jak se oblékáme. Muži se nikdy nemají pokoušet být jako ženy a ženy se nemají snažit být jako muži.

Nejsem mužský šovinista. Umývám nádobí, stelu postele a vyměňuji plínky. V sedmdesátých letech byla moje matka vedoucí

osobností v Hnutí za osvobození žen severní Ameriky (dnes toto hnutí vystupuje pod jménem Feministické hnutí Ameriky). Byla velmi otevřená a výřečná a dokonce napsala celé album písní věnovaných ženskému hnutí. Právě tak, jako ona, i já pevně věřím, že muži a ženy mají za stejnou práci dostávat stejnou odměnu.

Moje matka však toto hnutí opustila, protože se začalo měnit v něco úplně jiného. Viděla, jak se hnutí zaměřené na dosažení pravé úcty vůči ženě, stává společenstvím vzteklých žen, které chtějí být jako muži. A právě toto je ten druh feminizmu, který se v poněkud uhlazenější formě s hrozivou úspěšností prodírá do církví. Tyto vlivy se dají očekávat ve světě. Jakmile však tyto snahy přestrojené za „křesťanství vyšší úrovně“, začnou prosakovat do těla Kristova, pak jde o velmi vážný problém.

Touto náhražkou „z pohledu světa správnou“, ale biblicky chybnou filozofií, kterou si vybrali jako své vodítko, neodvratitelně smazávají všechny biblické rozdíly mezi mužem a ženou. Často se stává, že když nějaká organizace chce poopravit nesprávnou zásadu své vlastní činnosti, zajde až příliš daleko. Obávám se, že právě toto je případ naší církve ve snaze najít cestu, jak využít schopnost žen ke službě. Tuto potřebu však někteří špatně pochopili jako snahu protlačit ženy do vysvěcených pozic.

Když muži nedokáží vést

Musím ale zdůraznit, že veškerá vina nespočívá pouze na feministickém hnutí. Hlavní vinu mají lhostejní a často líní muži v církvi. Ti totiž neplní svou úlohu silných vůdců, kteří se orientují na službu. Přirozeným výsledkem pak je, že do tohoto uprázdněného prostoru vstoupí ženy.

Izaiáš 3, 1-12 nám poskytuje střízlivý pohled na náš případ. „Dám jim děti za knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi....

Lidu mého knížete jsou *děti*, a *ženy* panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vedou, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají.“

Když muži neplní úlohu vedoucích tak, jak je jim určeno, pak tuto prázdnotu, jako negativní důsledek, zaplní ženy a děti. Následky jsou pak velmi zlé, jak tomu bylo i v případě královny Jezabel, která si přivlastnila autoritu svého manžela (viz 1Královská, kap. 18, 19 a 21). V období, kdy byla u moci, krutě pronásledovala Boží proroky. A netrvalo dlouho, židovského trůnu se zmocnila Atalia – a šest let její vlády bylo poznamenáno krveproléváním a zmatkem (viz 2Královská 11,1-16).

Křesťanská spisovatelka Ellen G. Whiteová napsala: „Svět nejvíce potřebuje muže, kteří se nenechají koupit ani prodat, muže, jejichž duše je veskrze ryzí a poctivá, muže, kteří neváhají nazvat hřích jeho pravým jménem, muže, jejichž svědomí je tak citlivé jako štelka kompasu k severnímu pólu, muže, kteří se postaví za to, co je správné, i kdyby se celá nebesa hroutila.“¹

Vždy, když muži plní toto poslání, když jsou duchovně silní a poslušní Božího slova, nacházíme se v dešti požehnání. Když však muži Boha neposlouchají a nejsou duchovně silní, pak Bůh na to odpovídá svými soudy, ať už se jedná o slabost, lenost nebo zbabělost. Dovolí, aby došlo k této nepřírozené záměně rolí.

A toto pravidlo nás spolehlivě informuje o tom, že muži jsou zákonnými vůdci v rodině, v církvi i ve společnosti. V angličtině slovo *husband* (manžel, house-band, tedy vazba, pouto domova – pozn. překladatele) napovídá, že muži mají být v domácnosti hlavou, která jejich rodinu spojuje skrze Kristovu lásku.

Boží láska je stejná k mužům i k ženám

Předtím, než budeme pokračovat, je třeba si vyjasnit jednu věc. Hodnota mužů je v Božích očích naprosto stejná jako hodnota žen. „Není ani Žid, ani Řek, ani sluha, ani svobodný, ani muž,

ani žena. Nebo všichni vy jedno jste v Kristu Ježíši.“ (Galatským 3,28). Duchovní postavení lidské bytosti je stejné bez ohledu na národnost, třídní příslušnost, nebo pohlaví. Země pod Kristovým křížem je rovná – na ženách mu záleží stejně, jako na mužích. To zcela jasně vyplývá ze života a služby Ježíše i Jeho apoštolů.

Ježíš vyučoval ženy a nechal si od nich posloužit. „I stalo se, když šli, že on vešel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého...“ (viz Lukáš 10,38-42).

Ženy mu také přispívaly finančně (Lukáš 8,3). A byly to právě ženy, které jako první přijaly poselství evangelia. (Skutkové 16,14.15).

Přesto však skutečnost, že ženy i muži mají stejná práva a přístup ke spasení, nijak nesnižuje potřebu podřízenosti ženy vůči muži v rodině i v církvi. Nebeský Otec i Ježíš Kristus jsou si rovni, ale Boží Syn se podřizuje autoritě Otce. „Všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.“ (1Kor 11,3).

Samozřejmě, že muži mají být *odpovědnými* vůdci v domově i v církvi, pevní, je-li to potřebné, ale vždy laskaví. V epištole ke Kolossenským 3,19 apoštol nabádá: „Muži, milujte ženy své a nemějte se přísně k nim.“

Tady v Americe mají ženy a muži stejná práva, ale to nepopírá autoritu vůdců společnosti. Ženy mají stejná občanská práva jako příslušník policie, ale přesto se od nich očekává, že se podřídí jeho autoritě. Právě tak rovnost v otázce spasení nijak nepopírá Bohem ustanovený systém vůdcovství v rodině a v církvi. „Dítky, poslouvejte rodičů svých v Pánu, neboť *jest to spravedlivé*.“ (Efezským 6,1).

Je pravda, že mnozí muži správně nechápali roli žen v církvi a často je považovali za křesťany druhé kategorie. Proto mnohá talentovaná žena nedostala příležitost využít své dary k službě. Možná, že je to právě tento důvod, proč se tolik křesťanských žen

staví proti tomuto neférovému postavení a následují převažující směr tohoto světa, až nakonec dojdou k tomu, co Bůh zapovídá.

Pravdou je, že kyvadlo názorů na roli žen v církvi se pohybuje až do krajnosti na obě strany. Ale tam, kde lidé selhávají, Bůh zaslubuje vítězství a obnovu. Proto je zapotřebí, aby obě strany této debaty hledaly moudrost a vedení v Božím slově, aby dosáhly jednoty víry.

A konečně, při uvažování o roli ženy v církvi, nesmíme zapomenout na oblast služby. V církvi existuje rozdílnost rolí, která je neoddiskutovatelná (viz 1Kor 12). Není sporu o tom, jestli člověk, který má dar učení, má větší hodnotu, než ten, kdo má dar povzbuzování. V těle je každý orgán součástí celku, každý má stejnou hodnotu, ale zároveň poskytuje rozdílnou službu. Rozdílnost tu neznamená, že někdo je lepší nebo horší.

Tato brožurka není vše zahrnujícím materiálem na téma ordinování žen v církvi a také není mým úmyslem probrat všechny možné argumenty týkající se žen jako pastorů a starších. Jejím úkolem je spíše představit zásadu „Tak praví Pán“, která by měla vždy být naším vodítkem při rozhodování o tom, co je pravda ve všech oblastech.

Na počátku...

Začneme u stvoření. Dalo by se říct, že Bůh tvořil podle pořadí hodnoty a komplexnosti. Nejprve učinil základní elementy země – vodu a vzduch. Pak přišla na řadu vegetace. Poté stvořil ptáky a ryby, a pak suchozemská stvoření.

A nakonec Bůh učinil muže. Jeho závěrečným dílem byla žena. Můžeme to vzít tak, že žena je tím nejkrásnějším a nejsložitějším stvořením na této planetě. Ženy také většinou žijí déle než muži.

Všimněme si, že Bůh nestvořil naše první rodiče stejným způsobem. Muže učinil z prachu země, ale ženu vzal z muže (Genesis 2,21.22). Bůh dal jméno muži, ale tím, kdo pojmenoval ženu, byl

muž. „Tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest.“ (Genesis 2,23; viz též Genesis 3,20). (Původní hebrejský výraz pro muže v uvedené kapitole je „Iš“ a pro ženu „Išša“. Anglický výraz pro muže je „Man“ a pro ženu „Woman“, což je slovo svou stavbou konceptuálně podobné hebrejskému výrazu. Čeština takovou podobnost etymologicky postrádá, což nevyhnutelně vedlo české překladatele Bible k nečeským náhražkám, jako např. „Mužatka“ v případě starších překladů, nebo „Mužena“ v některých modernějších překladech. Slovo „Adam“ v hebrejštině má spíše obecný význam „člověk, lidská bytost“ než jedinec mužského pohlaví. – Pozn. překladatele). Vidíme tedy již z díla stvoření, že je zde velmi jasné rozlišení mezi mužem a ženou.

Později, když do děje vstoupil hřích, ustanovil Bůh systém autority, který má udržet soulad v rodině, v církvi a ve společnosti. Je to systém, ve kterém má muž být vůdcem. Ženě Bůh řekl: „Pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.“ (Genesis 3,16). Slovo „panovati“ vyjadřuje, že nad ní bude vládnout, bude jí dominovat.

Je důležité, abychom nedošli k závěru, že tento verš ohledně vlády muže nad ženou je jen odrazem tehdejší „zaujaté patriarchální“ kultury. Je třeba si uvědomit, že přikázání v tomto verši pronesl sám Bůh. Nepochází od Mojžíše, Davida, Petra, Jana, ani Pavla. Adam s Evou zde naslouchali Božímu hlasu.

Podobně dnes slyšíme argumenty, že tyto části Písma nemusíme brát vážně (doslova), protože byly založeny na starých východních tradicích, které se nevztahují na dnešní společnost – přece v biblických dobách nacházíme i zákony o otroctví a polygamií! To je jistě pravda, ale Bůh také nikdy lidem nepřikázal, aby vlastnili otroky nebo měli více než jednu ženu. Takové zákony byly vydány, jak řekl Ježíš, pro tvrdost jejich srdce (viz Marek 10,5).

Je třeba se vrátit zpět do minulosti a pochopit, že role pomocnice byla ženě dána již *před* pádem do hříchu (viz 1Kor 11,7-9). Žena byla dána Adamovi, aby měl „pomoc, která by při něm byla.“ (Genesis 2,18). Žena měla pomáhat svému muži, a to již od samého počátku stvoření.

Ženy v církvi

Ponořme se nyní do kontroverzního, avšak oči otvírajícího poselství, jež pojednává o ženách v církvi. Pavel píše: „Chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti (hádek). Tak také i ženy, aby se oděvem slušným se stydlivostí a střídmostí ozdobovaly, ne křtaltováním (zdlouhavou, nákladnou úpravou) sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým rouchem, ale tak, jakž sluší ženám, které dokazují při sobě pobožnosti, dobrými skutky. Žena ať se učí mlčet, ve všeliké poddanosti. Nebo ženě nedopouštím učit, ani vládnout nad mužem, ale aby byla v mlčení. Adam zajisté prvé je stvořen, potom Eva. A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsoucí, příčinou přestoupení byla. Avšak spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala ve víře, a v lásce, a v posvěcení se střídmostí (sebeovládáním)“ (1Tim 2,8-15).

Zde nacházíme apoštola Pavla, jak učí mladého Timotea o správném životě církve, a dává mu praktická vodítka k výstavbě církve, ustavování činovníků a o potřebné kvalifikaci na určité pozice.

Pavel také hovoří o oděvu žen a žádá je, aby jejich zevnějšek nevyvolával zdání svěskosti. Nabádá je, aby se odívaly jednoduše, neokázale a slušně, protože „okázalý, honosný oděv v antickém světě někdy naznačoval uvolněnou morálku ženy a nezávislost na jejím manželovi.“² Tato všeobecná ponaučení více či méně přijímá většina církví, ale to, co Pavel píše dál, často způsobuje vážný rozruch.

Apoštol říká, že rolí ženy při bohoslužbě je, „aby se učila mlčet, ve všeliké poddanosti.“ Tedy, aby během bohoslužebného shromáždění mlčela. Co však toto mlčení znamená? Pavel to objasňuje – „ženě nedopouštím učit, ani vládnouti nad mužem.“ To tedy neznamená naprosté mlčení, nýbrž „mlčení“ – bez učení a uplatňování autority nad mužem. Takové chápání je v naprostém souladu s Pavlovou rozpravou v 1Kor 11, což je pasáž, která poukazuje na ženy, které se v rané církvi účastnily modliteb a prorokovaly.

Jádro věci

K tomu, abychom trochu lépe pochopili omezení služebnosti žen, je třeba objasnit, co vlastně slovo *učit* znamená. Za prvé, je zde jasné, že se tato část Písma zabývá duchovními věcmi v církvi. Epištola sama o sobě je ve své povaze epištolou pastorační. Poskytuje církvi poučení, jak se vhodně a správně chovat. A tudíž, nevylučuje ženy z činností, které vyžadují poučování nebo autoritu vůči mužům *mimo* církevní strukturu.

Uvažujeme-li však o jeho aplikaci v celém Písmu, slovo *učit* se zde používá k vyjádření „pečlivého předání tradice o Ježíši Kristu a autoritativního hlásání Boží vůle věřícím ve světle této tradice.“³

A tedy, podle apoštola Pavla, ženy nemají mít *duchovní* nadvládu – autoritu nad muži. To neplatí pouze pro rodinné vztahy, ale vztahuje se i na celou církev.

Tento princip najdeme v 1Kor 14,34.35: „Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jak i zákon praví. Pakli se chtějí čemu naučiti, doma mužů svých ať se ptají. Nebo mrzká (nestydatá) věc jest ženám mluvit v shromáždění.“ I v této pasáži Pavel nabádá ženy v Korintu, aby se ve shromáždění učily mlčet (v tomto konkrétním případě řeší otázku správného ohodnocení prorockví).

Mnozí se snaží argumentovat tím, že Pavel zakazuje ženám, aby učily muže proto, že je to založeno zcela na místní kulturní tradici, pro kterou u nás není místo. Je jistě potřebné a dobré chápat historické a kulturní prostředí každého biblického učení, Pavel zde však nenechává ani ten nejmenší prostor k ignorování jeho slov.

Proč? Poté, co stanoví toto omezení, přidává k němu také věčně platný důvod: „Adam zajisté prvé jest stvořen, potom Eva.“ (1Tim 2,13). Zde Pavel zakotvuje své učení přímo ve stvoření všech věcí. Výslovně konstatuje, že ženy jsou stvořeny jinak než muži, a měly jinou roli již od doby před pádem do hříchu. Tady vidíme, jak nesmyslné je tvrzení, že toto učení se vztahuje pouze na Korint'any daného historického období.

Skutečnost je taková, že Pavel často píše o rozdílech mezi mužem a ženou, když se zmiňuje o rozdílnosti jiných rolí. Například v epištole k Efezským, v kapitolách 5 a 6, povolává ženy k tomu, aby byly poddány svým mužům a služebníci aby byli poddáni svým pánům. Tato pasáž následuje za jinou, ve které apoštol hovoří o obnově člověka v Kristu (Efezským 4,23.24). Jen nově obrácený člověk chápe stvořený stav věcí a je schopen žít v poddanosti vůči Bohu. Pavel nikde neruší ustanovené role, ale vysvětluje, že Kristus zbořil veškeré rozlišování týkající se duchovního postavení – každý z nás může být ospravedlněn pouze vírou. Výsada stát se Božími dětmi se uděluje bez ohledu na pohlaví.

Nejen ženy

Někteří mají za to, že z důvodů vyššího procenta žen v církvi, by vedení mělo být rozděleno proporcionálně mezi obě pohlaví. Neuvědomují si, že podle takového pravidla by v rodině se třemi dětmi měly tyto děti právo na většinový podíl na vedení!

Autorita v církvi přece není založena na lidových volbách! Je postavena na Božím slově, které staví autoritu muže nad ženou na stejnou úroveň jako autoritu Krista nad mužem (viz 1Kor 11,3).

A navíc, ženy (manželky) mají s ochotou uznávat vedoucí postavení svých mužů, protože „muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve, a On jest spasitel těla. A proto, jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem.“ (Efezským 5,23.24; viz též Titus 2,4.5 a 1Petr 3,6 k hlubšímu vhledu do biblického vzoru pro vztahy mezi mužem a ženou).

Pavel také nabádá, aby starší (biskupové) byli ženatí, tj., „Musí biskup (vedoucí sboru, starší) býti bez úhony, jedné manželky muž...“ (1Tim 3,2). „(Pavel) neřekl, že kterýkoliv muž může být biskupem, právě tak jako ve Starém zákoně ne každý syn Árona se mohl stát knězem. Kněžský úřad měl vždy jistá omezení. Křesťanský vůdce, o kterém Pavel hovoří, musí být bez úhony, musí být ženatý, bdělý, střízlivý, vážný, přívětivý k hostům atd. Nacházíme zde dlouhý seznam požadavků, který vylučuje téměř všechny muže a ponechává jen velmi málo těch, kteří jsou způsobilí.“⁴ Ženy nejsou jediné, kdo jsou nezpůsobilí k úřadu starších, kněží a pastorů. Také i většina mužů je nezpůsobilá!

Samozřejmě, že každý křesťan a každá křesťanka jsou povolání ke službě v některém odvětví Božího díla, ale ne v každém. „On dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova.“ (Efezským 4,11.12).

Biblická role žen v církvi

Jaká je tedy role žen v Kristově církvi? Boží slovo je jasné v tom, že se ženy mají uchopit možností služby „všemi desíti“. Skutečností je, že jednou z největších slabostí církve je nedostatek

služebností žen, které by byly opravdově soustředěné na Krista a růst v Jeho slově.

A navíc, Bible od začátku do konce ukazuje, že služba žen je svou povahou rovnocenná se službou mužů. Některé z příkladů zahrnují Deboru, která byla soudkyní v Izraeli (Soudců 4,4), Chuldu a Annu, prorokyně (2Par 34,22; Lukáš 2,36), Priscillu, která byla činná v evangelizaci (Skut 18,26) a diakonku Fében (Skut 16,1).

Ženy sehrály velmi prominentní roli ve službě Kristu (Matouš 28,1-10; Lukáš 8,3; 23,49; Jan 11,1-46; 12,1-8). Navíc – ani jeden z duchovních darů Nového zákona není omezen pouze na muže (1Kor 12,27-31; Řím 12,3-8; 1Petr 4,8-11). Ženám bylo přikázáno, aby vzdělávaly tělo Kristovo, což zahrnovalo vyučování (Titus 2,4 – zde učí, jak mají mladé ženy milovat své manžele a děti – pozn. překladatele) a prorokování (Skut 2,17-18; 21,9; 1Kor 11,5).

Jak vidíme, ženy měly vždy neuvěřitelně důležitou roli v Boží církvi, a na tom se nic nezměnilo. Přesto však, že muži i ženy mají sloužit Bohu významným způsobem, neměli bychom z toho vyvozovat, že obě pohlaví mají zastávat totožná postavení.

Když v 1Tim 2,12 čteme výslovný příkaz, že žena nemá učit muže, nemělo by se to chápat tak, že ženy nikdy nemají předávat duchovní pravdu mužům. Opak je pravdou – je jim přikázáno, aby vysvětlovaly evangelium všem, včetně nevěřících mužů (viz Skut 18,26). To je však třeba vždy činit v souladu s poddaností vůči ustanoveným mužským vůdcům (manžel, starší, pastor apod.).

Uvnitř církve jsou ženy potřebné k vyučování druhých žen a dětí. Mají diskutovat o duchovních věcech formou, která informuje, ale není autoritativní. Přestože ženy nemají v církvi zaujímat pozice pastorů a starších, je jasné, že jsou povolány k plnému využití svých duchovních darů, jakož i ke zkvalitňování svých hřiven. Žena, která plní roli, kterou Bůh pro ni určil, není ani podřadná ani méněcenná, ale působí jako zbožná křesťanka.

Mocný vliv v církvi

Přestože je více než jasné, že ženy nemají být vysvěcovány do pozic pastorů a starších z důvodů výše uvedených (1Tim 2,11-14; 1Kor 14,34.35), je zde mnoho jiných věcí, které ženy mohou a mají vykonávat. Jejich nejpřednější služebnost spočívá v podpírání, povzbuzování a ve službě druhým ženám a dětem.

Zde je inspirovaná rada: „Též i staré ženy ať chodí pobožně, v oděvu příslušném, a ať nejsou převrhlé, ani mnoho vína pijící, poctivým věcem učící, aby mladice vyučovaly, jak by muže své i dívky milovati měly, a byly šlechetné, čistotné, netoulavé, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží.“ (Titus 2,3-5). Zralé křesťanské ženy mají učit mladší ženy sebeovládání, láskyplnému postoji vůči jejich manželům, moudrému vedení a trestání dětí, krocení vášní a chutí. Mají je učit skromnosti a povahové bezúhonnosti.

Samozřejmě, že mohou učit a kázat Boží slovo jiným ženám. Ve Skutcích 21,8-11 nacházíme čtyři svobodné Filipovy dcery, které takto sloužily. Přestože někteří lidé ukazují na toto místo jako na důkaz, že ženy mohou zastávat úlohu pastora, kontext nám říká něco zcela jiného. Pavel byl nějakou dobu hostem v domě evangelisty Filipa a jeho rodiny, která mu posloužila. Když však Bůh chtěl Pavlovi něco zjevit, nepoužil k tomu ani jednu z Filipových dcer. Použil mužského proroka z jiného města.

Ženy také mohou přinášet evangelium v soukromém prostředí. Například Aquila a Priscilla přinesli evangelium Apollovi v soukromí. Byla to jistě týmová práce, ale z kontextu je jasné, že i Priscilla měla na tom svou účast (Skut 18,26). Osobně věřím tomu, že Bible dovoluje, aby žena hlásala evangelium muži v neveřejném prostředí, jestliže se taková příležitost naskytne, pokud

- 1) se tak děje s dovolením jejího manžela
- 2) se vši vážností
- 3) způsobem, který nedává podnět k něčemu nepatřičnému

(špatnému) (viz 1Tess 5,22).

Ženy by také měly být zapojeny do misijní práce. U Filip 4,2-4 se říká: „Evody prosím, i Syntychény prosím (dvě ženy: Euodias a Syntyche), aby jednotejně myslely v Pánu. Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen, kteréžto v evangeliu spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichž jména jsou v knize života.“

Služebnice církve

Přestože si Bůh v minulosti vybral mnoho žen, aby sloužily jako prorokyně, nikdy ani slůvkem nenaznačil, že by žena měla být vysvěcena do úřadu kněze. Starší a pastoři mají v Novém zákoně zhruba stejnou roli, jako měli ve své době starozákonní kněží. Pastoři a starší vedou vysluhování večere Páně, což je novozákonní ekvivalent starozákonních obětí – tj. role, kterou mohl vykonávat jedině muž. A i když mnozí kněží byli zároveň i proroci, žádná prorokyně nikdy nebyla knězem. Amram a Jochebed měli tři děti: Miriam, Árona a Mojžíše (Exodus 7,1; 5,20). Všichni tři byli proroci, ale jen z chlapců se stali kněží.

Samozřejmě, že ženy již od začátku v církvi sloužily v životně důležitých rolích, ale jen muži byli určeni k jejímu vedení. Apoštolové byli všichni muži, jednotlivé sbory byly založeny muži, Písmo bylo napsáno inspirovanými muži, a všechny sbory věřících byly vedeny muži. Jistě to neznamena, že by ženy byly méně schopné učit, než muži. Znamená to jednoduše jen to, že nás Bůh takto stvořil. Snad bychom raději měli strávit více času studiem Písma, abychom lépe pochopili Boží záměr v této věci, než se cukat a vzpouzet proti Jeho slovu.

Římanům 16,1.2 říká: „Poroučím pak vám Fében, sestru naši, *služebnici* církve Cenchrenské, abyste ji přijali v Pánu, tak, jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocní byli, jestliže by vás v čem

potřebovala. Nebo i *ona mnohým hostem ochotně posluhovala*, až i mně také.“

Slovo přeložené zde jako služebník, služebnice, je slovo διακονος (diákonos). Toto slovo se vztahuje na někoho, kdo „dělá pochůzky, obsluhuje, slouží u stolů nebo slouží jiným způsobem.

V 1Tim 5,9.10 se dovídáme: „Vdova buď vyvolena, která by neměla méně šedesáti let, která byla jednoho muže manželka, o níž by svědectví bylo, že by dobré skutky činila, jestliže dítky vychovala, jestliže do domu pocestné přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže chudým posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla.“ Obracím se k této části Písma, protože poskytuje kvalifikaci vdovy, o které se uvažuje jako o někom, kdo je hoden podpory od místního sboru. Má za sebou minulost plnou dobrých skutků, byla vzornou matkou, byla pohostinná a ochotná věrně sloužit spoluvěřícím. Jinými slovy, taková vdova musí mít za sebou historii pilné práce pro Pána. Jedním z příkladů je Tabita, neboli Dorkas. Šila oděvy pro mnohé věřící – byla to žena s pravým srdcem služebnice.

Přijměme své role

F. B. Meyer prohlásil: „Dříve jsem si představoval, že Boží dary jsou jakoby na sobě naskládané a čím více roste náš křesťanský charakter, tím snadněji se k nim dostáváme. Dnes však vidím, že tu nejde o růst do výšky, ale že se naopak musíme hluboce sklonit, abychom na Boží dary dosáhli.“ Nezapomeňme, že to byla právě Marie Magdaléna, která klečela u Kristových nohou a která byla poctěna tím, že jako první uzřela Pána po Jeho vzkříšení, a přinesla tuto nádhernou zprávu Jeho učedníkům (viz Jan 20,17).

Poddanost znamená podřízení se autoritě někoho jiného. Je to čin pokory – něco, co jak muži, tak i ženy v naší církvi potřebují mnohem více, než se praktikuje. Pavel učí, že ženy mají být v církvi

poddány mužům. To však nikdy nesmí být chápáno jako nerovnost. Kristus byl poddán Otci, přestože je Mu svou podstatou rovný. Poddanost je věcí pořádku, ne hodnoty.

Zároveň je zde obrovský problém – jasná prohlášení Bible o otázce role žen v církvi se ignorují. Křesťané, kteří chtějí odstranit jednoznačné výroky Písma jako zastaralé tradice nebo místní zvyky, staví svůj základ na písku. Nastala doba, kdy se odstraňují všechny biblické pravdy, takže i večere Páně, křest a manželství se brzy stanou zastaralými tradicemi, které už neplatí pro *současný svět*. Neměli bychom tak lehkovážně podkopávat Písmo svaté.

Nepopíratelným faktem je, že v Bibli není ani jeden jediný příklad, kdy by žena byla vysvěcena jako kněz, pastor nebo starší. Ježíš k takové službě oddělil jen muže. Myslíme si, že se v tom jen přizpůsobil veřejnému zvyku té doby? Nezapomeňme, že v Jeho době drtivá většina pohanských náboženství měla ve svých chrámech kněžky. Představa, že Kristus jen vyhověl lidským tradicím své doby, se naprosto přičí Jeho učení. „Proč i vy přestupujete přikázání Boží pro ustanovení svá (své tradice)?“ (Matouš 15,3). Náš Spasitel položil svůj život za obranu pravdy bez ohledu na zvyky veřejnosti. A my bychom vždycky měli být ochotni činit totéž.

Když Pán učinil ženu, byl to korunní akt celého stvoření. A otázka vysvěcování žen není záležitost cti, pýchy, nebo našeho společenského postavení. Je to záležitost následování jednoduchého, jasného učení Bible. Je zajímavé, že Písmo používá symbol ženy jako symbol své drahé církve. „Muži, milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni.“ (Efezským 5,25). Z poselství celého Písma vidíme, že největší úspěch prožívá církev tehdy, když pokorně přijímá svou roli ve službě Kristu a pro záchranu druhých.

Před sesláním Ducha svatého se učedníci přeli o tom, kdo z nich je „největší“. Duch na ně byl vylit teprve tehdy, když se pokořili a rozhodli se přijmout povolání, které na ně Bůh vložil. Víím, že i nás chce svým Duchem znovu skropit. Ale k tomu se nejdříve potřebujeme odvrátit od „společensky uznávaných“ učení světa a s Kristovou myslí se pokorně poddat jednoduchému a jasnému učení Jeho slova. ■

Překlad: Pra del Torno Publishing

Rád bych poděkoval pastoru Richardu O’Fillovi za jeho neocenitelné příspěvky do tohoto článku. D. B.

oooooooooooooooooooo

Poznámky:

1. E. G. White: *Education*, str. 57
2. Douglass Moo: „What Does it Mean Not to Teach or Have Authority Over Men? 1st Timothy 2,11-15“ v knize *Recovering Biblical Manhood and Womanhood*, str. 182.
3. Douglass Moo: *Tamtéž*, str. 185.
4. S. Lawrence Maxwell, „One Chilling Word (Jedno mrazivé slovo)“ v *Adventists Affirm*, Spring 1995, sv. 9, č. 1, str. 41.

oooooooooooooooooooo

Článek je přeložen z brožurky *God’s Role for Women in Ministry*, vydané služebností Amazing Facts
P. O. Box 1058
Roseville, CA 95678
USA

